

INTERJÚK

VARGA ANIKÓ ESZTER: INTERJÚ PEJIN ANDREÁVAL

V.A.: Pejín Andreával beszélgetünk, ő most senior az Eötvös Kollégiumban, illetve ő szervezi a közösségépítő tréningeket is. Szeretném először is kérdezni tőled, Andi, hogy miért vállaltad a szeniorságot, illetve milyen tervekkel kezdted el ezt a munkát?

Andi: Elsősorban az volt a célom, mivel relatív kis közösség lakik itt az Eötvös koliban, és szerettem volna legelőször, amennyire lehetséges, ezt megismerni globálisan. Nem titkolt szándékom volt már akkor a közösségépítés, hogy legalább egy 80%-át ennek a 74 főnek meg tudjuk mozgatni ilyen téren. Úgy érzem, bár teljesen különböző területekről jövünk, más elgondolásokkal, gyökerekkel, felfogásokkal, mégis nagyon összetartó közösséget lehet kovácsolni itt. Ezt szerettem volna elindítani, ez volt az elsődleges célja, amiért jelentkeztem.

V.A.: Úgy érzed akkor, hogy ott tart a megvalósulás útján...

Andi: Igen, a 3. közösségépítést szerveztük, és már a legelsőn is már nagy volt az érdeklődés. Ez azért volt érdekes még számomra is, mert voltak olyan emberek, akik bár 2-3 éve itt laktak a koliban, mégsem tudták egymás nevét. Úgyhogy így nem ártott egészen az alapoktól indítani ezt az egészet. Ami nekem nagyon tetszett, hogy a 3. közösségépítésre már cserélődött is részben, és bővült is a létszám. Nyilván voltak ugyanazok is, akik visszajöttek, de rajtuk keresztül azért volt érdekes például ezt a folyamatot végigvinni, mert láttam a fejlődésüket. Legelőször azt hiszem, 30-an, vagy körülbelül 25-en jöttünk össze, a legutolsóra pedig 40-45 főre bővült ki. Tehát azért így durván a fele a kollégiumnak lent volt, és mivel zömében ugyanazok jártak le (de mondom, örömmre szolgált, hogy jöttek le újak) de tényleg, akik folyamatosan lejárnak, láttam, hogy a hétköznapiakban is egyre többet vannak együtt. Egyre többször beszélgetnek, kérik egymás segítségét, kommunikálnak (folyosón, a színtek közötti átjárások is gyakoribbak lettek). Ez azért jó, mert nem korlátozódik csak a szintre, hanem igényt tartanak arra, hogy mászkáljanak egy kicsit, mert tényleg kis kollégiumban lakunk, eleve a szobák is két fősek. Szerintem ez nagyon fontos, mert rengeteg műhely működik, rengeteg foglalkozás, és mindenkinek érdeke, hogy minél több embert tudjunk mozgósítani programokra. És akár egy-egy rendezvény-nél szólsz két embernek, akkor 10 lesz belőle, motiváció lesz. Ha kicsit jobban ismeri egymást a kollégium társasága, akkor így kaphatóbbak is és nem csúszik ki a kommunikáció, közérthetően fogalmaznak egymásnak. (Volt egy ilyen játék, hogy háttal ültök egymásnak, egyikőtök fog egy képet, mondjuk egy fával, házikóval, napocskával, felhővel. A hátad mögött ülőnek ezt el kell magyaráznod. Pofon egyszerű elméletileg a feladat, hogy magyarázod, a lap jobb felső sarkában van egy napocska. Tőled függ, hogy mennyire részletesen, hogy osztod be a lapodat, és mondjuk, van 5 perced, hogy lerajzolja a társad. Ugye ennek a végén elemeztük, körbenéztük, hogy hogyan adtad át te az információt, és hogyan valósult meg. Nagyon érdekes volt például, amikor egy csillagász vagy egy fizikus egy nyelvésszel van párban. Az egyik

elkezdte magyarázni, hogy ha a függvényt lineárisan ábrázoltad, stb. vagy felosztod 10 négyzetrácsra.... Emlékszem azokra az arcokra: MAGYARUL! KÖZÉRTTHETŐEN! - és direkt ez volt a cél, így válogattam össze a párokat.) Nagyon szép az, hogy ennyi mindennel foglalkozunk a kollégiumban, ennyire színes csoport jön össze, ennyire sokszínűek vagyunk, de ennek ellenére akkor is egy közösségben vagyunk és a kommunikációt akkor is egy célba kell értetned. Nem biztos, hogy az, amit te próbálsz átadni, ugyanúgy megy át. Hiába mondd el tízszer, akkor sem fogja megérteni a másik. Ezek a közösségépítések erre fektetik a hangsúlyt. Nagyon jól el szoktunk hülyéskedni, meg játszani, nyilván vannak ilyen jégtörő játékok, ovisnak kinéző „Pingvinek, figyelem!”, meg „Csapdossuk egymás hátát!” stb. játékok, de ezt inkább azt szolgálja, hogy szórakozzunk. Mindegyik játék háttérében elég mélyen pszichológiai vonatkozás van.

V.A.: Értem. És akkor innen jött a közösségépítés gondolata, hogy meg akartad ismer-tetni egymással az embereket.

Andi: Igen, ez volt az elsődleges cél. Én 2010 óta vagyok kolis, azóta laktam kint is meg bent is.

V.A.: Kifejezetten az Eötvös kolihoz 2010 óta vagy köthető?

Andi: Igen, mi voltunk az első generációja a HÍD-tábornak.

V.A.: Tehát te a táborral kerültél be!

Andi: Igen, és igazából nagyon sokszor szembesültem már akkor is vele, hogy tény-leg, kicsi közösség, és nem ismeri egymást a társaság. Akkor is volt ez a pingcsó [=pingpong és csocsó kör neve. *a szerk. megj.*], de volt mindig az a 4-5 ember. Most is megvan az elsődleges mag, akik lejárnak, de ez kezdett bővülni. Pont amiatt, mert egyre többet találkoznak az emberek, direkt szervezünk közösségi esteket. Akár ez a csapatépítés, akár amit Ádámék szerveznek, ez a bulinak kinevezett, de nem az ivá-szatról szól... Cél, hogy közösen ünnepeljünk, és ugyanúgy lehet közösen csocsózni, pingpongozni. Minél több ilyen rendezvényen találkozzon össze a többség.

V.A.: Értem. Mi volt az indíttatásod ezzel kapcsolatban? Már a meglévőt szeretted volna még tovább fejleszteni, vagy eleve úgy gondoltad, hogy vannak hiányosságai ennek a közösségnek, amit a normál szintre kellene felfejleszteni? Honnan indult?

Andi: Inkább az utóbbi. Amikor bekerültem, volt egy kemény mag a bölcsészekből, a Hajdú Attiék, a 4. szint tehát nagyon tudta képviselni az összetartozást. Amikor az egyikük kiment, vagy azt hiszem, egyszerre végeztek, utána én is kikerültem a koliból, később vissza, akkor nekem ez egy óriási nagy hiányosság volt. Hiányzott az, hogy nem láttam az összejárásokat. Lehet, hogy a szintek szintjén megvolt ez, de ott is csak 3-4 ember, akik non stop vagy kinn vannak a konyhában, vagy sütnek, főz-nek. Ez az, amit láttam. Ez persze eredhet abból, hogy mindenkinek ezer dolga van. Az Eötvös szellemhez hozzátartozik, hogy ezer szálon fut a gondolatod, reggeltől estig valamit mindig csinálsz. Nem is, hogy nem igényled, hanem nem fér bele az

időbe. Pont arra szeretnék rávilágítani, hogy használjuk ki, hogy ennyi féle-fajta ember lakik a kollégiumban. Ezért mondtam, hogy ebből minden egyes egyén csak kamatoztatni tudja a saját tudását, a saját látókörét. Olyan emberekkel összekerülsz, akikkel a hétköznapiakban annyira nem. Mert a saját diszciplínádon belül vagy. Én az orvosin belül nem fogok bölcsészekkel beszélni. Nem azért, mert nem akarok, hanem egyszerűen nem tudok hogyan. Pedig nekem felüdítő irodalomról beszélgetni valakivel. Kicsit kizökkenni abból a közegből. A látásmódot is tudja szélesíteni, problémamegoldásoknál más rálátása van, más szempontból világítja meg, és lehet, hogy közösen tudtok megoldani egy problémát. Amikor a fától nem látod az erdőt. Ilyenekből sok hasznunk lehet.

V.A.: Értem. Tudsz-e egyébként a mi műhelyünkben folyó munkáról, a kérdőíves felmérésről? Annak valamilyen eredményéről?

Andi: Az eredményéről nem, nem tudom, volt-e publikálva, de a kérdőívet azt hiszem, kitöltöttem.

V.A.: Nem tudom, mert anonim volt, de Zsolti ugye elvileg ezt előadta a Kollbiz előtt... De akkor az eredményekről annyira nem tudsz...

Andi: Nem tudom, mi lett a végeredmény, mire jutottatok így összességében.

V.A.: Magát a kérdőívet akkor töltötted, akkor láttad, hogy mire megy ki. Beszéltünk akkor arról, milyen tartalommal töltöd meg tulajdonképpen ezeket a tréningeket...

Andi: Igen, tényleg, ennek a pszichológiai építése lenne a cél. Nyilván szórakozás is van benne, de az inkább jégtörés, közelebb vinni az embereket egymáshoz.

V.A.: Meg egy kis feszültségoldás esetleg...

Andi: Igen, igen.

V.A.: Arról, hogy te hogyan látod, már előzetesen szót ejtettél, hogy milyen aktivitás, vagy esetleg aktivizálódás zajlik a koliban, mióta a közösségépítések tartanak...

Andi: Igen, ez egy nagyon jó, nagyon pozitív tapasztalatom van. Igénylik is most már, és azt vettem észre, hogy nagyobb az átjárás a szintek között is. Nagyobb a kommunikáció, a kijárási, akár így meccsre vagy kulturális programokra. Igénylik a emberek. Tehát most a Facebook-ot tudom követni, de egyre többfelé hívnak embereket, és csatlakoznak is, oda-vissza működik. Kezd beindulni ez az egész. Emellett sok pozitív visszajelzést kaptam a közösségépítéssel kapcsolatban is. Nyilván a pszichológiai részét, akik játszanak benne, nem úgy fogják megélni. Ez is lenne a cél, hogy ne tudatosan működjön, hanem inkább rejtve. Ha ezt a játékos részét nézem, arról is kaptam pozitív visszajelzést, az meg azért tetszik nekik, mert a monoton, szürke hétköznapon vagy órán vagy, csinálod a dolgot, és ebből nagyon jó kizökkentés számukra. Teljesen ki tudnak kapcsolni. Sose kötöttem meg időt, általában mindig ilyen későn kezdünk 8 óra magasságában, fél 9 körül. Mindig mondtam, hogy akinek dolga van, nyugodtan leléphet, ameddig jól érzi magát. Volt, amikor fél 12-kor fejez-

tük be. Vannak ezek az ordibálós játékok, ez a Mazzinga [=játék neve, a szerk. megj.] azóta lett nagy valami. Csak ordítasz kifelé, feszültségvezetésnek jó. Olyan játékokat játszunk, ahol mindenki megtalálja a saját magához valót. Voltak, akik mondták, hogy nem jönnek le játszani, mert nem szeretik az ilyen jellegű dolgokat. Lehet, hogy nehezebben oldódik. Én mondtam, hogy legalább egyszer jöjjön le, próbálja meg. Nem haragudtam sose senkire, de nem is volt rá példa, hogy kiment valaki. De nem haragszok, ha valaki azt mondja, mégsem jó. Mindig van benne egy fokozatos bevezetés, nem dobom be őket a mély vízbe, hogy „Na, tessék, ismerkedjetek!”. Ez folyamatosan működik. Megvan ennek az energiefelszabadítása, aztán a levezetése. Burkoltan van benne ez a pszichológia, nem tudatosan terhelem őket. Teljesen játéknak élük meg, szerintem ez az oka annak, hogy egyre többen csatlakoznak. Szerintem jó szórakozás, nem leterhelő, nem egy plusz előadás, műhelyalkalom, stb. Itt kiszórakozhatja magát az ember.

V.A.: Értem. A közösségépítő tréningek során, vagy a szervezés során volt-e esetleg valamilyen nehézséged vagy kudarcélmény, amivel te szembesültél?

Andi: Igazából most, hogy nő a létszám, kudarc igazából nincs. Magam felé sem fogok olyan elvárásokat támasztani, főleg nem az első alkalom után. Összeállítottam nagyjából egy játékmenetet, és akkor lesz, ami lesz. Ez általában rugalmas, folyamatosan változik. Látom az embereken, mire fogékony az a közösség, ami épp összejött. Csalódás nem is ért, hogy pl. nem játszhattuk ezt, vagy annyira passzívak. Aki passzívként jön le, azokat is teljesen ki lehet zökkenteni. Egy-egy ovis játék és kész. Az egész komolyság felborul. Ami most nehézség, hogy egyre nagyobb a létszám, a játékosoké, és nem egy hátsó szándékom, hogy tervezek egy csapatot létrehozni, akik ki lesznek tanítva ezekre a játékokra, hogy ők is vezessék. mert egy 40-45 főt olyan részletesen, mélyen, nem tudsz egymagad megfigyelni, összpontosítani pszichológiailag. Nem tudsz velük úgy dolgozni, mint kezdetben a 20 fővel. Emiatt intéztem azt a felhívást, hogy akinek van kedve, jöjjön, ez a felhívás máig is áll, hogy egy-egy ilyen csapatjátékot le tudjanak szervezni. Meg igazából, ami nekem is nagyon hiányzik, én is becsatlakoznék. De nem tudok egyszerre instrukciókat adni, megfigyelni őket meg játszani is. Ez a következő cél, hogy év végéig beinduljon egy csapat, aki tudja ezt vezetni. Későbbi alkalmak, amikor lesznek, Halloween, Mikulás Party, akármilyen, ha úgy néz ki, lenne kedvük az embereknek játszani, akkor ez a 2-3 vezető fogja magát, és elkezd valamit játszani velük. Vagy akár gyorsabban meg lehet szervezni egy-egy Mikulás Partyt is (nyilván nem a dekoráció részét, hanem a csapatjátékokat). Ezt a koordinátori részét be kellene tanítani a csapattal, így gördülékenyebb lenne a szervezés. Én hatodévben lassan kivonom magam ebből.

V.A.: Mikor is végzel pontosan?

Andi: Most az ötödévben az elméleti résznek lesz vége, a hatodikban kezdődik a gyakorlati.

V.A.: Akkor még maradsz a koliban.

Andi: Igen

V.A.: *Akkor ebben az egészben az egyetlen akadály, hogy kinőtte magát ez a rendezvény.*

Andi: Igen.

V.A.: *De ez végül is, akadály is, meg nem is.*

Andi: Igen, mert kudarcnak nem mondható, ez nehézség, megoldandó probléma. Ezért is szeretném, hogy legyen egy csapat, aki tud ezzel foglalkozni, egyszerre több irányítunk.

V.A.: *Hogyan látod, a jövőben hogy tud ez majd alakulni, mi lesz ennek a sorsa?*

Andi: Ha ez a csapat hajlandóságot mutat erre... Nem kell megijedni, bele lehet rázódni, lehet jelentkezni. Ha valakinek van egy kis ambíciója, affinitása a játékra, aki gyerekekkel játszott már, annak megy. Nem a saját fejedből kell, hogy kipattanjanak az ötletek, van egy komplett játékgyűjteményünk, és onnan szemezgetünk. Nem egy nagy nehézség, de aki ezt szereti csinálni, annak egy belső hajtóerő, ami öngerjesztő. Amennyire fárasztó, annyira turbóz fel.

V.A.: *Neked ez az egész érdeklődés a közösségépítés iránt szakmából fakad (volt az orvosin hasonló kurzusotok, ahol tanultatok ilyesmit) vagy ez abszolút hobbi, érdeklődés?*

Andi: Ez inkább hobbi. Még 12 évesen kezdődött, akkor jött létre Zentán egy Kelj fel Jancsi! nevű gyermekanimátorkodás, ahol bár még mi is gyerekek voltunk, de volt nagy segítségünk, ott tanultunk rengeteg játékot. Ott picikkel játszottunk, az alsó korcsoport 5-6 év, 13 éves korig bezárólag. Egészen egyetemre való elkerülésig, 19 éves koromig végigjátszottam. Táboroztattunk, fesztiválokra jártunk, különféle ilyen jellegű csapatépítő tréningen vettünk részt. Innen ered ez az egész. Ahogy átkerültem egyetemre, itt meg a Mosolygó Kórház Alapítványnál vagyok, most már csak hébe-hóba önkéntes. Ezt kórházpedagógiának is nevezhető, a bent fekvő gyerekekkel játszunk, kicsit kizökkentjük őket. Ezeknek a közösségépítéseknek a pszichológiai háttér mellett a játékos része is fontos, a hétköznapiakból próbál kimozdítani. Ha ez tényleg hatékony, olyan, mintha az agyadat újraindítanák, és utána felfrissülve folytathatod a napodat.

V.A.: *Úgy gondolom, most már a téma végéhez közeledtünk. Köszönöm szépen neked a beszélgetést.*

Andi: Köszönöm.

A kollégiumunkban minden nyáron megrendezésre kerül a nagy múltra visszatekintő Tehetség-Híd tábor, melynek célja a frissen érettségizett, gimnáziumi tanulmányaik során kiemelkedő eredményeket elérő diákok felkarolása. A tábor szervezőinek élén minden évben a programkoordinátor áll, aki összefogja a bonyolult munkát igénylő szervezést. A most következő interjúban az idei programkoordinátorunkat, Berczeli-Nemcsényi Alexet kértük, hogy pár kérdésre válaszolva bemutassa a tábor jelentőségét, szerkezetét és a kollégiumra gyakorolt hatását.

B.M.: Mi a Híd-tábor, mi a célja? Hogyan jött létre?

Alex: A Tehetség-Híd Program célja a tehetséges, végzős diákok felkarolása, a középiskoláról az egyetemre történő váltás megkönnyítése. Magának a Híd mozaikszónak a jelentése ebből a szempontból kettős, hiszen amellett, hogy az átmenetet biztosító hidat jelenti, egy mozaikszó is egyben, amelynek jelentése: Hallgatók Ígéretes Diákokból. A program két részből áll, ami maga a pályázat és a hosszabb távú közös munka a jelentkezőkkel, valamint egy egyhetes nyári tábor. A táborba a legjobb pályázókat hívjuk vissza, és a program a legtehetségesebb végzősök számára mentori támogatást, szakkollégiumi tagságot, vagy akár egyszeri egyetemkezdesi támogatást is biztosít.

Az első tábor 2010-ben szervezték meg, bonyolították le kollégisták, így az idei már a hetedik tábor lesz, ami azt bizonyítja, hogy a Híd-Program immár szervesen beépült a Kollégium életébe, hagyománnyá vált és fontos szerepet tölt be. Mivel az Eötvös Loránd Kollégium szakkollégium, így a többi egyetemi kollégiumtól eltérő felvételi rendszerrel rendelkezik, a végzős középiskolások számára is. Pont ezért dolgozták ki a programot a kollégium lakói, hogy a végzős középiskolások számára is biztosított legyen a kollégiumba való bekerülés lehetősége.

B.M.: Te hogyan vonódtál be a szervezésbe? Milyen kapcsolatod van a Híd-táborral?

Alex: Magam is a Híd-Programmal, táborral kerültem be a Kollégiumba, így természetes módon adódott, hogy amint lehet, kiveszem a részem a szervezésből. Bár a szervezők nagy része és maga a koordinátor, vagy koordinátorok is, a legtöbb esetben volt Híd-asok, így mondhatni azok számára a legfontosabb ennek a Programnak a megvalósítása, akik maguk is egyszer résztvevői voltak, de szerintem nem merész az a kijelentés, hogy a program valahol minden kollégista szívügye.

Első alkalommal magam is csak szervezőként vettem ki a részemet a munkából, tulajdonképpen részfeladatokat láttam el. Amellett, hogy középiskolákat kerestem meg, a tábor gyakorlati lebonyolításában vettem részt, kifejezetten egy-egy program lebonyolításban, fő feladatomban a városi vetélkedő megszervezése volt, de emellett a jelentkezők mentorálása is a feladataim közé tartozott. Nagyon jó volt a másik oldalról is, szervezői nézőpontból látni a Program és a tábor működését.

Ezután, az elmúlt évtől került hozzám a karmesteri pálcá és a teljes program koordinálása, ami már kicsit nagyobb felelősség, mint egy tábor egyes részfeladatainak a

lebonyolítása. A koordinátor feladatai, amellet, hogy az egyes eseményeken maga is részt vesz, képviseli a Kollégiumot, a kapcsolattartás az igazgatósággal és az egyetem karaival is, hiszen igyekszünk minél több helyen megjelenni, bemutatkozni, valamint a koordinátor feladata még összefogni a szervezők munkáját. A koordinátorok mindig együtt dolgoznak a szervezőkkel, így tulajdonképpen csapatban dolgozunk, ami nagyban megkönnyíti mindenki helyzetét.

Tehát mindent összevetve a HÍD-táborral és programmal a kapcsolatom eléggé szorosnak, már-már bensőségesnek mondható, hiszen résztvevőből lettem szervező, és szervezőből koordinátor. De talán mindenki, aki részt vett benne és szervezője is lett, hasonlóan vélekedik róla.

B.M.: Volt-e hatása a 2015-ös HÍD-táborban felvett embereknek a kollégiumi közösségére?

Alex: Minden évben, a programmal felvett csapatnak nagy hatása van a kollégiumi közösségre, hiszen ők képviselik a Kollégium fiatal generációját. A tábor mindig egy kicsit jobban összekovácsolja az ide érkező középiskolásokat, olyan közösség alakul ki, akik a felvételi után is tartják a kapcsolatot. Ez az idealista vonala a dolognak szerintem, hogy a Program résztvevői szeptemberben, mikor átlépik az egyetem és a Kollégium kapuit, nemcsak egy idegen, eddig ismeretlen kihívásokat rejtő világgal találkoznak, hanem már egy ismerős közegbe érkeznek, ahol egy, már összeszokott csapat találkozik újra.

Ami a tavaly felvetteket illeti, egy ritka jó csapat érkezett a táborba, akik nemcsak szakmai viszonylatban, de úgyszólván az emberi oldalukat is tekintve kiemelkedő tagjai lettek a kollégiumi közösségnek. Sokan állandó résztvevői a közösségi rendezvényeknek, vannak, akik máris részt vesznek a Program szervezésében és frissen szerzett élményeiket adják át az érdeklődőknek. És sokan már komoly tudományos munkához láttak az egyetem berkein belül, van, aki eddigi kutatását, ötletét vitte tovább, van aki új témát választva látott munkához. Szóval, igen, a HÍD-táborban megismert és felvett csapat nagy hatással volt és van is jelenleg a kollégiumi közösségre.

B.M.: 2016-ban miként próbálja elérni a tábor, hogy az Eötvös tudatot, a közösséghez tartozást bemutassa és átadja a jelentkezőknek?

Alex: Nos, ez egy nehéz kérdés, mert a tábor programja még csak most körvonalazódik, így csak általános tapasztalatokat tudom összefoglalni, hogy eddig hogyan adtuk át ezeket az értékeket, hiszen, talán a metódus és az elv, amely alapján kialakítjuk a programot, ugyan az marad évről évre.

A tábor, ahogyan eddig is, úgy 2016-ban úgy próbálja, a kérdésben fölvetett értékeket tovább adni, hogy programját tekintve egyszerre fektet hangsúlyt szakmai és közösségi szempontokra. Minden évben a tábor szerves részét képezik a szakmai előadások, amelyek diák barát módon mutatják meg, milyen is egy egyetemi előadás. Ilyenkor odafigyelünk arról, hogy a lehető legtöbb tudományterületről válogassunk össze olyan előadókat, akik jó eséllyel később tanárai, vagy éppen mentorai lehetnek a résztvevőknek. Ezen kívül, mi is, a szervezők is mentorként igyekszünk a leendő

elsőéveseket figyelni, hiszen ilyenkor mi vagyunk azok, akik már kitaposott ösvénynen járnak és a tábor során a résztvevők olyan mentort kapnak, amilyen szakra első helyen jelentkeztek. A szakmai szempontok mellett a közösségi szempontok is érvényesülnek, ezek olyan programok formájában jelennek meg, amelyek segítik egymás megismerését és a csapat összekovácsolását. Például a városismereti vetélkedő egy olyan része a programnak, amely egyrészt a várossal ismerteti meg a jelentkezőket, másrészt játékos módon segít nekik kapcsolatokat építeni, hiszen csapatban kell dolgozniuk ilyenkor. És persze próbálunk valamilyen élményt is adni számukra, ez általában olyan nevezetességek megtekintésével történik, mint a Dóm, Fűvészkert, vagy a Vadaspark.

Egyszóval már a tábor programjának kialakítása során igyekszünk azokat az értékeket reprezentálni, átadni, amelyek magát az Eötvös-tudatot jelentik. Gondolok itt az interdiszciplinaritásra, a szakmaiságra és a szakkollégiumiságra és ezeket a szempontokat a 2016-os tábor során is szem előtt tartjuk.